ReaderWorks

Standard

Nichita Stănescu

NODURI ȘI SEMNE

1982

CĂUTAREA TONULUI

Înger?
Înger...
Nu, nu e bine!
Va să zică, de la început!
Înger?
Nu, nu e bine înger!
Va să zică, adică nu culoare
nu auz, nu miros, nu.
Nu, nu sunt bune!
Înger?
Nu, nu e bine înger!
Să luăm trei nume frumoase.
Trei nume frumoase şi atît.
Va să zică trei.
Binenţeles Voichiţa
După Voichiţa ce merge?
Înger?
Nu, nu e bine înger.
Raluca merge după Voichiţa.
Va să zică mai întîi Voichiţa
după Voichiţa, Raluca,
şi după aceea înger.
Înger?
Nu, nu e bine înger.
Altceva, alt nume!
Doamne, ce merge după Voichiţa şi Raluca?
A, Andra,
B, Beatrice,
C, of Doamne,
Nu, nu, nu merge!
Ba da, am găsit!
Chira.
Şi dacă am găsit Voichiţa, Raluca, Chira

după aceea, bineînţeles înger.
Nu, nu merge înger!
Nu se loveşte.
Altceva, altceva, altceva, altceva...
De fapt nici să te naşti nu e ceva nou
şi nici să mori nu e ceva nou.
Nu, nu e bine.
A scris-o înainte Serghei Esenin...
Altceva, altceva, altceva...
Nu credeam să-nvăţ a muri vreodată.
Nu, nu, nu e bine !
E exclamarea lui Mihai Eminescu.
Nu, nu...
A fi sau a nu fi
aceasta-i întrebarea.
Bineînţeles că aceasta-i întrebarea!
Absolut bineînţeles că aceasta e întrebarea.
Mă şi mir că a mai fost pusă.
Cred că am găsit ceva, însă.
Tristeţea mea aude nenăscuţii cîini
pe nenăscuţii oameni cum îi latră.

Nu, nu e bun.
E vechi, e vechi...
Deci, înger...
Nu, nu e bun înger!
Deci înger?
Nu, nu, nu e bun...
Deci înger?
Nu.
Deci înger?

SEMN 1

Plutea o floare de tei
în lăuntrul unei gîndiri abstracte
deşertul se umpluse cu lei
şi de plante.
Un tînăr metal transparent
subţire ca lama tăioasă
tăia orizonturi curbate şi lent
despărţea privirea de ochi
cuvîntul, de idee,
raza, de stea
pe cînd plutea o floare de tei
în lăuntrul unei gîndiri abstracte.

NOD 1

Gemea şi urla şi mîrîia
cu gît de lebădă întins,
gemea şi urla şi mîrîia
lupul întins pe prima ninsoare.
De ce gemi, de ce urli, de ce mîrîi,
de ce striveşti sub tine
florile albe de zăpadă
tu, care ai gît de lebădă, lupule,
care stai întins pe prima ninsoare
şi urli şi gemi şi mîrîi...
Pleacă, mi-a zis el,
du-te de lîngă mine, mi-a zis el,
alungă-te, mi-a zis el!
Şi m-am dus şi am plecat
şi m-am alungat
şi am lăsat singur pe lup
pe lupul cu gît de lebădă
pe lupul care urla şi striga şi mîrîia,
plin de fulgi de zăpadă,
întins pe prima ninsoare.

SEMN 2

Ea îşi pusese talpa ei gingaşă de copil
pe ceafa mea, cum stam trîntit
şi prefăcut în lup.
Şi-atuncea am visat într-o secundă,
cum toate capetele celor ce au fost decapitaţi
sar înapoi din coşuri şi se-aşază
pe gîturile roşii ce albesc, –
cum de din toate timpurile şi din vreme
sar capetele celor
ce au fost decapitaţi
şi se lipesc din nou
pe trunchiul gîturilor roşii
ce albesc,
oho, oho
ea îşi pusese talpa de copil pe ceafa mea
cînd mă dam dus, dormind şi lup.

NOD 2

Nu curge din el
ceea ce vrei să curgă din el!
Nu cade din el
ceea ce vrei să cadă din el!
Nu moare în el
ceea ce vrei să moară în el,
împărate!

Roata îi rupe carnea
şi carnea nu i se mai sfîrşeşte!
Roata îi rupe osul
şi osul nu i se mai sfîrşeşte!
Roata îi rupe sîngele
şi sîngele nu i se mai sfîrşeşte,
împărate!

I-am jupuit pielea de pe el
şi sub piele i-am găsit tot piele!
I-am spart ochiul şi sub ochi
i-am găsit tot ochi!
I-am smuls limba
şi sub limbă i-am găsit
tot limbă, împărate!

I-am tăiat inima
dar sub ea aflăm tot inimă!
I-am despicat fruntea
dar sub ea aflăm tot frunte!
I-am frînt şira spinării
dar sub ea aflăm tot şira
spinării, împărate!

Au început să ni se roadă

de sudoare, trupurile şi minţile,
cum se roade ceasul cel mare
al primăriei, – de timp!
Ne tocim de moartea lui
care nu-l moare, împărate!

Lucrăm la el întruna, lucrarea, –
dar el nici măcar nu se începe!
El nici măcar nu se începe!
Măcar nu se începe!
Nu se începe,
împărate!

NOD 3

Ochii mei nu mai plîngeau cu lacrimi
ci cu ochi, –
orbitele mele năşteau întruna ochi, –
ca să mă liniştesc,
de-aş putea să mă liniştesc.

Ah, am strigat,
voi, mîinile mele,
nu mai plîngeţi cu mîini!

Ah ! am strigat,
trupul meu, nu mai plînge cu trupuri!

Ah, am strigat,
viaţa mea, tu nu mai plînge cu viaţă!

M-am acoperit
dar sub linţoliu
se rostogoleau de-a valma
ochi, mîini, trupuri, viaţă.

PRIN TUNELUL ORANJ [Cu spăimîntătoare viteză am trecut prin tunelul oranj]

Cu spăimîntătoare viteză am trecut
prin tunelul oranj,
cu spăimîntătoarea viteză,
cînd m-am trezit eram chiar pe cîmp,
căzut de pe cal,
m-am bucurat de gîngănii
de mîini m-am bucurat şi de picioare,
de cerul albastru şi mare
iar nu oranj.
Ah tu, tunel!
Ce glonţ ai tras prin tine?
Şi înspre cine-ai tras?
Şi înspre cine?

NOD 4

Mi-am îngropat cuvintele de dragoste
în pămînt
şi beregata mi-am spînzurat-o de gît.
Precis că sunt sfînt
şi numai atît.
Cele două picioare nici nu le mai simt
şi nici tălpile cu care merg mereu.
E absolut sigur că nu mai pot să mint.
Precis că sunt zeu.
Mi-am azvîrlit dinţii din gingie
şi sabia mi-am descins-o din şold.
Precis că inima mea este vie
şi că eu sunt mort.
Dar mi-am întors capul şi m-am uitat înapoi,
la doi ochi îngenaţi,
cu ochii mei doi
şi împăraţi.
Ce-o mai fi cu mine, te întreb acum,
oare oi mai fi fiind,
de este în fiinţa mea jar şi fum,
dor şi jind?

NOD 5

El era un singur ochi peste tot,
o sintură gură de jur împrejur
un singur piept peste tot,
o singură frunte de jur împrejur.

El era blestemat,
de Fatum era blestemat.
Sub coasta unică avea două inimi
două inimi, două inimi, două inimi
două inimi, două inimi, două inimi...

NOD 6

Mi-aduc aminte, căzusem de pe cal,
şi stam în iarbă înroşit,
ca o făptură de oval
şi de furnici călătorit.
Durerea mea era un principat,
o ţară putredă, nevorbitoare,
fostul meu ochi era palat,
inima mea, un negru soare.
Mi-aduc aminte, căzusem de pe cal
cînd tu ai zis de mine
că mă renaşti din nou regal,
şi în dureri divine, –
şi-mi dai din nou aceeaşi stea,
şi-acelaşi cal mi-l dai din nou,
din nou o să mă urci pe şea,
cuvînt făcîndu-mă, ecou.

SEMN 3

Tu nu-nţelegi că cel mai greu e sentimentul?
Tu nu-nţelegi că sentimentul unei pietre
o smulge şi o zboară şi-o atîrnă
şi-o pluteşte?

Tu nu-nţelegi că noi cădem lăuntrul nostru?
Că sentimentul de lăuntru
îl ţinem greu, răzbătător prin pietre.

Tu nu-nţelegi aceasta?

Tu nu-nţelegi că stelele în sine
sunt un lăuntru din lăuntrul depărtat?
Tu nu-nţelegi că albul în desime
e negru împărat?

SEMN 4

Mergeam prin zăpadă înfrigurat
cînd deodată am auzit-o
strigîndu-mă dinapoia mea:
«Ia-mă cu tine, ia-mă cu tine, ea m-a rugat,
cele două picioare din spate
în laţ greu îmi sunt ferecate.
Ia-mă cu tine, ia-mă cu tine», mi-a zis.

Mergeam înfrigurat şi nici că-mi păsa,
vulpea argintie din laţ spre mine se lungea,
«Ia-mă cu tine, ia-mă cu tine», mi se ruga,
mie nici că-mi păsa,
înfrigurat prin zăpadă mergeam,
fără de suflet în mine şi fără de ram,
se albea argintiu spre dimineaţă,
vulpea prinsă în laţ se lungea
ca o frînghie în spatele meu
începuse să ningă, dar tot o mai auzeam
cum mă ruga s-o iau cu mine.

Mergeam înfrigurat prin zăpadă
şi mă ningea,
vulpea argintie în spatele meu se lungea,
ca o rază a frigului se făcea,
«Ia-mă cu tine, ia-mă cu tine, scîncea»,
cît un orizont de lungă şi de curbată
se făcuse ea,
vulpea argintie
cu picioarele de pe urmă în laţ,
ca o rază rece a fulgilor de nea,
din urmă mă ajungea şi nu mă ajungea.
«Ia-mă, ia-mă cu tine, ia-mă,
ia-mă cu tine!»

Mă înfrigurasem de tot şi mergeam
prin zăpadă
şi ningea atît de des
încît de vedere nu mai aveam nevoinţă

NOD 7

Ceaţă deasă, luminiscentă, compactă,
nu-mi văd nici mîinile,
ceaţă umedă, vîscoasă, şerpuitoare,
nu se văd nici măcar ţăranii,
nu se-aud nici măcar caii,
nici măcar lătrăturile de cîine.
Privirea dă ocol albului ochilor,
alunecă pe iris înapoi în pupile,
sunetul rămîne agăţat de lobul urechii,
cîntecul nu pătrunde în timpane.
Nu există sus şi nu există jos
nu există înapoi şi nu există înainte
deşi merg de parcă aş sta locului
şi stau locului de parcă aş merge.

PRIN TUNELUL ORANJ [Au tras în animale în ierburi şi ţînţari]

Au tras în animale în ierburi şi ţînţari
şi au făcut de apă piatra
iar peştii dinlăuntrul ei, cei mari,
ne-atîrnă peste cercuri – stele.
Ah, ce amprentă e şi cerul ăsta!
Eu după ea o să te aflu,
poate mai faci din nou din peşte piatră,
poate mai faci din nou din piatră
naştere de rîuri reci!

SEMN 5

Ca şi cum ai vedea munţii plîngînd,
ca şi cum ai ceti în deşerturi un gînd,
ca şi cum ai fi mort şi totuşi alergînd,
ca şi cum ieri ar fi în curînd,

astfel stau palid şi trist, fumegînd.

SEMN 6

O lumină fulgertătoare
peste inima din mare
vulturoaica se rupe-n două
în cuib peste ouă.

Pauză de gîndire.

Apoi o fulgerare
în inima din mare
cînd se rupe-n două
vulturoaica peste ouă.

Pauză de gîndire.

NOD 8

Mai singur sunt ca niciodată singur
n-am ramură cu umbră şi n-am rădăcini
iubito, sunt ca un butuc
pe care un călău retează
scurt
gîturile
păsărilor
migratoare.
Mă voi înroşi
de sîngele lor nezburat
şi voi striga
cît strigă un butuc
în care s-a înfipt toporul.
Ah, păsărilor din văzduh!
Atîta vreme cît
nu am să vă-nţeleg pe voi
vă voi iubi.
Dar cînd
eu am să vă-nţeleg pe voi,
eu niciodată
n-am să pot
să vă iubesc!
Ah, păsări moarte!

NOD 9

– Ce e cu tine, m-a-ntrebat el
– mi-e altceva
– ţi s-a făcut de plop,
ţi s-a făcut de iepure
ţi s-a făcut de şoarece, de taur, de muscă
– nu, nu, mi s-a făcut de altceva
– ţi s-a făcut de înger, de sîmbure,
de groapă,
de popă, de piramide, de Einstein,
de nisip, de munte, de capră, de liliac,
de streche
– nu, nu,. mi s-a făcut de altceva
– mă, ţie ţi s-a făcut de altceva
– nu, nu, mie mi s-a făcut de altceva

NOD 10

Lasă-mă te rog să vin să mor la tine acasă
mielule, alungă mieii din jurul tău
şi lasă-mă să mor la tine acasă, mielule!
Iedule, alungă iezii tăi din jur
şi lasă-mă să mor la tine acasă, iedule!
Fluture, alungă-ţi fluturii din jur,
şi lasă-mă să mor la tine acasă, fluture!
Iarbă, alungă-ţi cîmpurile tale...

PRIN TUNERLUL ORANJ [Pe cine trebuie să pedepsesc eu prin moartea mea?]

Pe cine trebuie să pedepsesc eu
prin moartea mea?
Pe ce violet trebuie să-l văduvesc de vînăt?
Bucuria mea de a fi
a cărui ochi lacrimă este?
De ce mi-ai dat mai mult
decît trecătorul meu zid?
De ce mă obligi să gîndesc cu vederea?
De ce trebuie să ţin cîte un măr
în fiecare mînă,
cînd mîna pe sine însăşi se ţine,
şi fără de durere?!

NOD 11

Eram vrăjit şi nici nu mai mişcam,
toţi vulturii stăteau înţepeniţi în aer,
iar soarele spărsese cerul,
cu sunet de lumină şi cu vaer.
Pe jumătate doar din ea,
copilul îl născuse,
ea două capete avea,
timpul încremenise
bătut în palma ta, Iisuse!
O, eli eli lama sabahtami,
o, eli, eli !
Mi se îngroşase rîul
ca o jugulară peste gît,
pe cîmpul ăsta nearat, urît,
iar caii se evaporau uşor,
deasupra nu era vreun nor,
mă înzeiam, mă înzeiam,
nu mai muream, nu mai muream.
în braţul meu întins şi rece
ca sceptru eu ţineam ce nu mai trece, –
şi fix eram,
piatră eram –
şi nici pămîntul nu-l roteam
nu răsăream, nu apuneam –
şi ţara mea era un geam
prin care nimeni nu privea.

Stam rege fix, de piatră şi de stea
ţinînd oprit cuvîntu-n gura mea,
necîntător.

NOD 12

Cum ştiţi cu toţii, căzusem de pe cal, –
şi nemişcat stăteam în iarbă
şiroind în sînge,
cînd nimfa pură ce nu ştie-a plînge
trecu pe lîngă mine.
– Ce-i ochiul ăla care l-ai deschis pe piept,
priveşti cu el spre roşu de e atît de roşu?
– Pleacă,
tîrfă de zei, eu i-am strigat,
e-o simplă rană de soldat!
– Mă duc dacă vorbeşti atît de rău
cu mine, –
şi totuşi, mă soldatule, de fapt,
de fapt soldatule,
la ce te uiţi cu ochiul ăla roşu,
plin de sîngerime?

SEMN 7

Cum te uiţi la o eclipsă de soare
printr-un geam afumat,
tot astfel se uită prin mine
ochiul din spatele meu, opal
spre ochiul fix din orizont, oval
coborînd din deal spre o vale
urcînd o vale spre deal.

NOD 13

N-am să ştiu niciodată
cînd am trăit,
de ce am trăit am să uit
cum uită ochiul spart, lumina.
Ţin încă în mînă un ciob de amforă
al cărei vin l-am băut chiar eu
şi al cărei lut e chiar mîna mea.
Văd un vulture marin,
dar poate
că eu sunt văzut de el, –
poate că el vede un vultur marin.

13 FEBRUARIE

Te-ai speriat şi tu de veveriţa
urcînd pe un copac nenmormîntat.
Ce să-ţi mai spun,
că vezi cu ochiul liber!
Nu-s păsări multe astăzi după-amiază
ca să-ngropăm copacii morţi în ele.
Ce să-ţi mai spun!
Era o veveriţă
fugită-n sus pe trunchiul mortului copac.

SEMN 8

Burează cu lapţi peste icre
aproape de ţărm,
peştii dansează, dansează...
Să nu te azvîrli în mare
noaptea aceasta!
Ea e oprită înotului.
Să ţii lopeţile drepte ca nişte catarge
şi fără de cîntec, împins din spate de lună
nevătămat vei ajunge în port!

NODUL 14

– La ea nu se vede
pentru că ea este timidă,
şi se acoperă cu propria ei privire, –
şi se ascunde.
– Nici la tine nu se vede,
mi-a zis el.
– Cum de nu se vede?
– Păi nu se vede, mi-a mai zis el.
– Chiar nu se vede?
– Nu se vede. Întreab-o pe ea
dacă nu mă crezi, –
şi mai lăsaţi-mă în genere
amîndoi în pace,
că am treabă, –
şi ce trebuie eu să fac
nu se vede!

SEMN 9

Flota se scufundase,
lopeţile lungi pluteau pe valuri,
animalele marine se risipiseră,
crezînd că a căzut o stea.

Ouăle depuse lîngă ţărm
sub luciul apei,
nu-şi mai găseau taţii.

Ca o coadă de cometă neagră
umbra lopeţilor lungi
de galeră,
le asuda cu moarte.

SEMN 10

Vezi iarna fumul de la hornuri
cum se-nnoadă
cu zborurile vulturului singuratic
şi doar o pană de zăpadă
îl taie-n două şi îl netezeşte
peste cîmpuri?

Tot astfel viaţa mea e-un fum ce se înnoadă
şi doar o pană de la vulturi
mă taie-n două şi mă netezeşte
iubito, peste cîmpuri

NOD 15

Cerc să mă întind
şi Daimonul urlă că mă culc pe el,
întind braţul şi Daimonul meu urlă
că îl pălmuiesc.
Alerg, – şi Daimonul meu urlă
că pe el alerg.
Stau, – şi Daimonul meu urlă
că pe el stau.
Ei bine, mi-am zis,
dacă tu eşti pretutindeni,
arată-mi-te!

El mi s-a arătat.
Urla.

PRIN TUNELUL ORANJ [Cerul scintilînd de stele]

Cerul scintilînd de stele
se adumbrea de un singur cuvînt, –
prin nervul unui singur verb
e timpul doar un animal,
un relief de munţi,
o mare,
o Ithacă.

NOD 16

Smulsesem vîna din copilul vînăt
din care mă trăgeam, –
şi-am prins-o coardă între două ramuri
să trag vederile în rădăcini.
Pluteam deasupra ca un nour
întors cu ploaia spre pămînt,
trăgeam spre rădăcini întruna,
cu de la stele razele ce-ajung, –
şi doar atunci cînd am simţit că mişcă
şi că se doare şi că geme,
mi-am spus cu palma pe vedere
că încă eu mai sunt
că am cădere
şi lacrimă
şi sare.
Ce linişte, ca un ţipăt asurzitor!

SEMN 11

Fugise iarăşi daimonul din mine
şi singur m-am fost dus
la verii mei de lupi, –
luasem şi o oaie subsuoară.

Spre stîrvul piscului de piatră
i-am îmbiat să o mănînce,
dar ei aveau în ei atîta sînge
că m-au şi alungat.

Murise oaia şi ningea pe noi
şi ne albeam şi ne albeam,
iar lupii toţi erau mai dezbrăcaţi,
mai goi, –
şi negri şi în piscul stîrvului de piatră.

NOD 17

Căzusem strîmb cu verbul peste orizont
că l-am făcut să fie-n două,
ca bucile unui copil de înger
pe mare-atunci cînd plouă.

Ce ploaie mai ploua pe mare
şi cît de mult, tu n-ai să ştii,
eu îmi doream,
să ningă peste luciul ei doar cu ninsoare,
să ningă peste mare, îmi doream,
iar pruncul care-l ţin în braţe
să îl dezvăţ de tine, mama lui,
ca pe-o corabie de oase
să-l smulg din sînul ţărmului,
să mi-l trimit spre Caraibe
cînd ninge peste Marea Neagră şi întinsă

Cînd ninge peste Marea Neagră spre Bosfor,
cînd ninge pe albastra de Mediterană
şi nici de frig nu pot să mor,
nu pot să mor!
Doamne, mă chinuiesc şi nu pot să mor!
Doamne, eu nu pot să mai mor!
Mi-e viaţa veşnică şi rană

şi nu pot să mor
şi ninge şi nu pot să mor
şi mi este foarte frig cînd foarte ninge
şi nu pot să mor!

NOD 18

Vai mie, am spus,
de sunt cuvintele
doar umbra gurii mele!
Vai mie ! am strigat,
în timp ce capul îmi cădea în coşul
cel împletit de rafie, de o ţărancă,
şi iute retezat
de pudicul călău.

Pe pielea mea brusc se făcuse toamnă
şi dintre omoplaţi o aripă de umbră
păscuse iarba ca şi cum
cuvintele ar fi o ură.

NOD 19

Ia cunoştinţă că pot ucide,
că pot zdrobi cu călcîiul capul suav
al stelei răsărinde şi placide,
din pricina căreia am devenit zugrav!

Ia cunoştinţă că nu am milă de mine,
că sîngele meu mi-l amestec cu mestecenii!
Grabnic ţi-aduc la cunoştinţă toate acestea!
Vezi ce faci!

NOD 20

Îşi încurcase între coastele mele aripa
un vultur care credea că el cîntă.
Mi-a dat sîngele pe gură,
iar ochiul
mi-era o băltoacă.

– Nu, am strigat la el,
harfă e numai şi numai orizontul,
nu pieptul meu de os
şi nici coasta mea
şi nici sîngele meu,
cel care numai şi numai şi numai
pătează curgînd
înroşeşte curgînd,
şi nu cîntă curgînd,
Da.
Sîngele nu cîntă!

SEMN 12

Ea devenise începutul cu începutul cuvînt,
fuioare de suflet în vînt,
delfin în ghiarele sprîncenelor mele,
piatră stîrnind în apă inele,
stea în lăuntrul genunchiului meu,
cer în lăuntrul umărului meu,
eu în lăuntrul eului meu.

SEMN 13

Daimonul m-a ocolit şi m-a îmbrăţişat
tocmai cum un cearcăn, ochiul, –
morţii toţi în cimitire-au fost
în concentrare.
Pe şoseaua mare
sta un ou
în vulturare.

NOD 21

MOZART ŞI CÎINELE SPANIOL

Alerg nebun şi singur
şi în patru labe,
să văd unde îl duc ca să-l îngroape.
Au vrut în munţi, dar munţii n-aveau locuri,
au vrut într-un copil fugit din jocuri,
au vrut în îngere, în vulture,
în raza care stelele o scutură,
într-un pavaj, într-o lăută, –
pavajul era plin iar ea umplută, –
în valul cel părăsitor,
dar pescăruşii unde mor?
Alerg în patru labe şi nebun,
schelăcăi, latru după el acum,
mi-e inima prea mică să-l îngrop în ea,
urechea mi-e prea surdă
pentru îngerimea sa!
Alerg în patru labe şi schelăcăi,
latru, urlu, –
se prăbuşeşte-n catedrală turnul
cel răsucit şi idolatru.
Alerg în patru labe după el!
Nu-l îngropaţi niciunde
urlu, strig,
mai aşteptaţi vreó zăpadă
vreún frig
sau din cocoşi un cucurig!

NOD 22

O subţiasem strîngînd-o cu braţul drept
de coasta mea,
cădeam cu respirarea peste ea,
o adumbream cu umbra vorbei ce eram,
pe toată eu o albătream,
cînd steaua cea cu raze ne-a trezit
pe jumătate oameni
jumătate mit,
trăiam de parcă ne scriam,
de primăvara verde ne toceam,
iară de toamna aurie
ca prin al simţurilor geam,
mai ne vedeam,
mai nu ne mai vedeam,
şi mai trăiam, trăiam, trăiam,
şi mai muream muream muream.

SEMN 14

Apoi, – ne-am despărţit
cum pe jos şi neagră
se desparte umbra de frunză
din pricina numai
unui soare gîndit
ca un rău al luminii.

NOD 23

Mi-am furat trupul de copil,
l-am înfăşat
şi l-am pus într-un coş împletit, –
şi l-am azvîrlit în fluviu
să se ducă şi să moară în deltă.

Nenorocitul, tristul
şi tragicul de pescar milos
mi-a venit cu el în braţe
tocmai acum!

SEMN 15

Nenorocitule, tu crezi
că poţi să-mi rupi din umăr braţul drept?!
E mama mea care m-a condamnat la moarte!
Nenorocitule, tu crezi
că poţi să faci din mine-un înţelept?!
E mama mea care m-a condamnat la moarte!
Nenorocitule, tu crezi
că fericit mă poţi tu face?!
E mama mea care m-a condamnat la moarte!

NOD 24

Gîndacul acela ciudat
avea trei capete în şir unul după altul.
Privindu-l, m-am înspăimîntat
de neretezare.
Mi-am zis atunci de mine că de ce
aş fi firesc, cînd nu sunt, –
şi-am zis atuncea că de ce –
ar fi firesc ce este.
Apoi mi s-a făcut un dor nestins
de acasă.

PRIN TUNELUL ORANJ [Se liniştiseră copacii şi zîmbeau]

Se liniştiseră copacii şi zîmbeau
şi surîdeau spre mine,
iar eu ştiam: în curînd
ei or să moară.
Se liniştise vrabia din gînd
şi-mi ciugulea cuvintele din palmă
şi eu ştiam: în curînd
ea o să moară.
Se liniştise calul de o şea
iar muntele se liniştise tot de vulturi
neliniştit stăteam,
urlînd stăteam
ca să-i îngrop în gînduri
şi mi-era frică şi nu surîdeam.

SEMN 16

Ea dormea lîngă o cană cu apă.
Ce venă subţire putea să aibă daimonul!
Cu casă şi cu oraş cu tot
treceam prin tunel.
Îmi părea rău numai de umbre,
de aceste scriituri răcoroase.
Mi-era foarte sete şi
zăbrele subţiri îi ţineau loc de trup
cînd ea dormea lîngă o cană cu apă.

NOD 25

Cînd m-am trezit din somn,
cu dalta îmi cioplea genunghiul
o durere rotunjită, sferică şi foarte mare.
O altă daltă îmi cioplea
tot începutul
ca pe o umbră mult mai mare.
Ce faceţi voi cu mine cioplitori?
eu am răcnit în sîngerare.
Facem sicriu din sicomori
şi-adulmecare,
sicriu te facem pentru ce iubeşti
şi pune-l-vom pe roţi
pe care le-am sculptat din patru hoţi,
cu spiţe de tîlhari la drumul mare
ca să te duci spre neînduplecare.

NOD 26

M-am însingurat
pentru că am simţit
        că tu nu mă mai iubeşti, –
lacrima mamei mele de gheaţă era, –
stăteam şi rînjeam şi o rugam să plîngă
dar iarnă se făcuse în munţi.
M-am dat de mîncare lupilor
dar lupii erau friguroşi şi bolînzi.
Mîncaţi-mă, am strigat la ei, am strigat!
Noi nu, mi-au răspuns,
noi nu mîncăm om îngheţat!

SEMN 17

Luasem vidra de beregată
şi încercam s-o înec în rîul cel rece,
întocmai cum zeul mă luase de beregată
ca să mă sufoce de timp,
întocmai cum el mi-a spart ochii
ca să nu-i văd lucrarea stelelor,
întocmai cum graţia mea cu mîna stîngă
sugruma gîtul apei.

NOD 27

Să văd cum plouă peste epoleţi
şi ruginesc pistoalele la şold
mi-a spus copacul cel măreţ
cînd atîrna de el soldatul mort
legat de ştreangul jugularei mele
bătut de vînturi şi spălat
că el n-a fost adevărat soldat
ci numai sarea lacrimilor mamei mele
pe care el a-nvăduvit-o
trăgînd întîiul disperat
că prin omorul său pe mă-sa şi-a salvat.

Acum îl văd, se leagănă în ştreang,
de ştreangul jugularei mele
şi două mame plîng cu stele
şi clopotele vîntului ding-dang
şi clopotele stelelor ding-dang
şi clopotele stelelor ding-dang.

SEMN 18

M-am cățărat prin propria mea gleznă,
prin tunel în sus, prin genunchi,
prin inimă şi pînă sus, sub sprîncene,
şi-am fugit prin ochi
gol goluţ,
– fără să mai ţin seama de aceasta,
dar el a-ntins mîna după mine,
m-a vîrît prin holbata pupilă,
prin coroana irisului albastru,
m-a izbit pînă la nefiire cu inima,
m-a dat de piatra genunchiului cu durere,
şi m-a azvîrlit în glezne.
– Să alergăm acum, căci a venit timpul,
mi-a zis,
să alergăm iute, mi-a zis,
avem de spus ceva, cuiva, cu grăbire,
mi-a zis!
Şi el a început să alerge.

NOD 28

Daimonul meu vine de departe
în gazda făpturii mele,
eu ştiu cînd vine căci mă izbeşte
cu ploi de stele,
îmi umflă gleznele, ţiitoarele mersului,
îmi pîlpîie inima ca pe o flacără,
îmi usucă limba ca pe un deşert sălbatic
pe care numai leul din leoaică se adapă,
îmi spulberă ochii
ca pe două spurcăciuni ale vederii,
se şterge el cu sprîncenele mele,
îşi pune el cuvîntul lui în creierul meu,
albindu-l cum cerul le-a albit pe stele
şi uită să spună de ce a venit
şi pleacă mai falnic decît tot universul
şi mie îmi lasă ca amintire doar versul
şi cuvîntul aurit
şi se duce şi mă lasă
şi de mine nici că-i pasă,
de mine care-i sunt casă,
bărbat ţeapăn şi zîmbit!

TUNELUL ORANJ [Ca şi cum aş fi într-un iepure]

Ca şi cum aş fi într-un iepure,
în blîndeţea şi în calinul unui iepure oranj,
eram în blîndeţea unui iepure oranj,
calin.
Ba mai mult decît atît,
ca şi cum aş fi fost într-un iepure,
în blîndeţea unui iepure,
bineînţeles a unui iepure oranj,
alergam mai iute decît glonţul
şi stăteam mai locului
decît uitarea.

SEMN 19

Murise îngerul
dar nu l-am putut ţine în braţe,
se făcuse de apă şi mi-a curs printre degete,
mi-a umezit genunchiul
şi mi-a spălat picioarele
cele cu care alerg,
cu felul lui de a se duce
şi de a mă lăsa singur
şi în veşnică alergare.

SEMN 20

El arăta cu degetul,
dar noi nu ştim ce arăta; –
să ne fi vorbit, să ne fi cîntat
am fi ştiut poate.
Să ne fi surîs,
să fi făcut un gest din nări,
să fi dat drumul şoimului de vînătoare
pe care-l ţinea în mînă,
poate-am fi înţeles ceva.
Ddar el
arăta cu degetul
şi noi n-am înţeles:
sud?
nord?
est?
vest?
De s-ar fi uitat cu ochii lui
        în ochii noştri!
dar el arăta cu degetul
şi tot timpul în altă parte!

SEMN 21

Stîrneam şi înnebuneam vulturoaica,
mort de oboseală, căţărat pe pisc,
în loc să găsesc nori, crivăţe,
stele albastre,
am găsit-o pe vulturoaică stînd pe ouă.
Am fluierat la ea, am urlat la ea,
i-am cîntat;
ea, calmă şi măreaţă, sus în vîrf
domnea peste ouăle ei din cuib.
Am vrut s-o alung,
dar mi-a sfîşiat obrazul cu pliscul.
Vă spun şi vouă:
Pe muntele ăsta nu e de urcat,
pentru că nu e de văzut nimic!
Vă zic şi vouă:
Ce-a fost de văzut a văzut vulturoaica!

NOD 29

Ce faci acolo, m-a-ntrebat daimonul meu
pe mine
ce faci tu acolo?
Capcane, nu vezi, eu fac capcane!
Leţuri pregătesc şi lanţuri pregătesc,
nenumărate chei fără de lacăt!
Ce faci acolo?,
m-a-ntrebat daimonul meu pe mine.
Precum ţi-am zis, eu fac capcane,
pîndesc un animal ca să se prindă-n ele!
Pîndesc cu cheia mea un lacăt!
Aha, mi-a spus daimonul, eşti vînător, ştiam.
Nu ştii nimica, i-am răspuns,
eu n-am capcană pentru tine!

NOD 30

Marea era liniştită şi oarbă,
ca un copil care are albeaţă la ochi, –
şi ţine întinsă mîna lui dreaptă,
ca şi cum ar putea,
să atingă cu ea
ceva
vinovat.
Luna tăiase cu o dungă argintie
marea cea mare în două pustie.
Atunci a fost cînd mi-am zis
să merg cu tălpile goale
pe tăişul acela de vis
către al lunii iris.
Am început să merg
pe muchia cuţitului lucios,
cu tălpile goale, cînd,
talpă de talpă la două picioare
într-însul se tăiau sîngeros,
mergeam pe cuţitul prelung şi întins,
piciorul meu drept mi se despica lent,
piciorul meu stîng mi se despica lent,
înaintam, iar pîntecul şi sternul şi beregata
mi se despicau în două lent pe tăiş,
gura şi nasul şi locul
cel de dintre sprîncene
mi se despicau în două,
în dreapta mea
marea se înroşise de sîngele meu,
în stînga mea,
marea se înroşise de sîngele meu,
jumătate am căzut într-o parte, tăiat,
jumătate am căzut în cealaltă parte tăiat,
luna pierise,

cuţitul se scufundase,
marea era roşie
şi liniştită
şi calmă
şi lucioasă.

NOD 31

Ce simte peştele spintecat,
ce simte căprioara împuşcată,
ce simte boul la tăiere tăiat,
ce simte piatra sfărîmat,
ce simte musca tercită,
ce simte şarpele în două,
ce simte iarba veştejită,
ce simte floarea ruptă,
ce simte puiul fiert,
ce simte oul răscopt,
ce simte stejarul retezat,
ce simte trădătorul decapitat,
e lumina văzută.

ARS POETICA

Eu ştiu că duritatea gîndirii în idei
nu stă într-o înjurătură,
nici în scabrosul spus al vorbei.
Mi-e foarte greu să scutur de pe mine
cuvintele obscene,
mi-e foarte greu să scutur de pe mine
cuţitul care-l scot din mine ca să-l bag
în tine!
Mi-e scîrbă de ideile
pe care eu le-aş rupe ca surcelele,
pe care Onan cel răzbunător la vremea lui
le-a dat îngrăşămînt pămîntului!
Sămînţa este sacră, cum vă zic!
Cuvintele în jurul ei sunt un nimic!
Mă-ntorc şi gem şi sînge-mi curge,
iar gura mea e gura ta,
idee, demiurge!

NOD 32

Mai stau o înserare,
ca să văd,
umbră din umbră cum se lasă,
cum al luminii văzătoare, dur prăpăd
devine de din ce în ce mai moale,
cum se lungeşte umbra după pomi,
cum omul după om se prelungeşte,
cum zidul dimineţii lent se năruieşte,
şi cum lumina stelelor răsare,
pe o cu totul altă înserare.

SEMN 22

Cuvîntul este un cap fără de craniu, –
un cimitir fără de morţi.
Ah, Doamne,
ce straniu mi-ai părut tu că poţi,
un înţeles făr'de-nţelegere,
un răspuns nechemat,
o alegere votată pe scoici, o alegere,
pentru peştele pictat.
Veneau cu ochii smulşi din orbite
să te contemple pe tine,
veneau cu timpanele toate zdrelite
să te audă, divine,
cuvîntule cap fără craniu,
cimitir fără morţi.

SEMN 23

Ca o pasăre neagră pe un ou alb
aşa stau şi îmi este dor de tine
ca o pasăre albă pe un ou negru
aşa stau şi îmi este dor de tine
ca nimeni pe nimic
aşa stau şi îmi este dor de tine
ca al nimănuia pe nimeni
aşa stau şi îmi este dor de tine.
Alb negru, alb negru
ce dor îmi este de tine
pasăre spartă şi ou zburător
Doamne, ce dor poate să îmi fie de tine!

TONUL

Osul e o bucurie numai atunci cînd este os
al frunţii,
cînd apără iar nu dezbină,
cum e vertebra alcalină
din toiul greu al cărnii şi al nunţii.
Mă voi supune la dezobişnuire
de felul meu de-a fi,
dar nu la părăsire
ce-o ţine-n dînsul verbul lui a fi.
M-oi dezobişnui şi eu de trup,
născînd un Făt-Frumos al verbelor,
cum lupul s-a dezobişnuit de lup,
de foame.

Am să mă dezobişnuiesc de stelele cerului
cum apa îngheaţă
dezobişnuită de fulgul zăpezii,
îmi voi lua trupul înfrigurat
şi da-l-voi eu însumi să mi-l pască iezii.

Să mă dezobişnuiesc să mai fiu om
mi-a fost dat destul de uşor.
Să mă dezobişnuiesc să trăiesc
mi-a trebuit doar o moarte cu omor.

De lupi mă dezobişnuiesc cel mai greu,
sunt singuri şi pe zăpdadă.

Desigur, va trebui să mă dezobişnuiesc
de singurătate.
Desigur, va trebui să mă dezobişnuiesc
de zăpadă.

În rest, vreme trece, vreme vine.

NOD 33 (în liniştea serii)

Am gîndit un mod atîta de dulce
de a se întîlni două cuvinte
încît în jos înfloreau florile
şi sus
înverzea iarba.
Am gîndit un mod atîta de dulce
de a se izbi două cuvinte
de parcă iarba verde ar înflori
iar florile s-ar ierbi.

Table of Contents

NODURI ŞI SEMNE	2
CĂUTAREA TONULUI	3
SEMN 1	5
NOD 1	6
SEMN 2	7
NOD 2	8
NOD 3	10
PRIN TUNELUL ORANJ [Cu spăimîntătoare viteză am trecut prin tunelul oranj]	11
NOD 4	12
NOD 5	13
NOD 6	14
SEMN 3	15
SEMN 4	16
NOD 7	18
PRIN TUNELUL ORANJ [Au tras în animale în ierburi şi ţînţari]	19
SEMN 5	20
SEMN 6	21
NOD 8	22
NOD 9	23
NOD 10	24
PRIN TUNERLUL ORANJ [Pe cine trebuie să pedepsesc eu prin moartea mea?]	25
NOD 11	26
NOD 12	27
SEMN 7	28

NOD 13 29
13 FEBRUARIE 30
SEMN 8 31
NODUL 14 32
SEMN 9 33
SEMN 10 34
NOD 15 35
PRIN TUNELUL ORANJ [Cerul scintilînd de stele] 36
NOD 16 37
SEMN 11 38
NOD 17 39
NOD 18 40
NOD 19 41
NOD 20 42
SEMN 12 43
SEMN 13 44
NOD 21 45
NOD 22 46
SEMN 14 47
NOD 23 48
SEMN 15 49
NOD 24 50
PRIN TUNELUL ORANJ [Se liniştiseră copacii şi zîmbeau] 51
SEMN 16 52
NOD 25 53
NOD 26 54
SEMN 17 55
NOD 27 56
SEMN 18 57

NOD 28 58
TUNELUL ORANJ [Ca şi cum aş fi într-un iepure] 59
SEMN 19 60
SEMN 20 61
SEMN 21 62
NOD 29 63
NOD 30 64
NOD 31 66
ARS POETICA 67
NOD 32 68
SEMN 22 69
SEMN 23 70
TONUL 71
NOD 33 (în liniştea serii) 73